

POZNEJ A CHRAŇ

Milan H á s e k

(Tisu - Svazu pro ochranu přírody a krajiny)

Nad záři elektrických světel
cením teplo lidských očí.
Na slupující se pozlátko
pomíjivých vítězství lidských výmyslů,
které nás ženou ke zkáze vlastního já,
cením široké ticho plodných polí,
šelestivou mluvu bučin a lipin,
rozevlátý tok jehličnatého lesa
i stín lidské práce na březích říček a potoků.
Člověk zarazil hák do popelem zkyplené půdy
a oral - oral staletí.
Jeho děti už jinou krajinu dědí:
tu v níž nekonečná pokolení vpila pot a lásku.
Trdý kov zemi zranoval
a roven rány hojil.
Z tvé brázdy, oráči, skřiven pil.
Stráž rozkvétala tisíci zvonků
a tak - rod po rodu,
co člověk vzal, zas zemi vracel.

.....

Až jednou - kdy do přírody jdeme jako na zábavu,
majíce starosti, co vzít na sebe, na hlavu
a sotva pobyli jsme v ní, obdivujeme ji,
prcháme do studených domovů
- koloběh se obrátil.
Vody schmutz započaly, studánky zaplakaly,
toky v černou stěhu se proměnily,
vzduch v kadidlo nepřátelských živlů.
Kdo ještě do přírody vkročí,
nachází stále více pláč pro oči.
- stroj jede, pošlapává vítězství proslých pokolení.
Nad záři elektrických světel
cením teplo lidských očí:
- Človče, bdi a nebuď slepý,
vždyť celý svět se může rozletět,
a sám buď vděčen každému,
kdo dopředu vidí, co druzí nechtějí
- už přilož svou ruku!

.....

Díky za chvíle tepla, kamarádi
- kdo důvěru vaši zklamal,
nám za ni nejvíce platí.
Protivy přejdou jak hromy a blesky
- po kazisvětěch zůstávají jen trosky,
které nikdo rozumný nedědí.
Dobří lidé naše dílo ocení.

Svět je jen ten, v němž se dá žít.

Valašské Klobouky dne 28. prosince 1979